

Азора Райс

**СВЕТОВНИЯТ ЗАГОВОР
СРЕЩУ ЖЕНИТЕ!**

© Азора Райс, автор, 2018 г.

© Книгоиздателска къща „Труд“, корица, 2018 г.

© Книгоиздателска къща „Труд“, 2018 г.

ISBN 978-954-398-585-2

Азора Райс

СВЕТОВНИЯТ ЗАГОВОР СРЕЩУ ЖЕНИТЕ!

Забавна психология

КНИГОИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ТРУД“, 2018 г.

„Защото е вярно също така, че жената е Словото! Но кажете ми всички вие, мъже и жени, какво направихме днес с тази жена?“

ПИЕР ДАКО

(„Жената и нейната дълбинна психология“)

Прегговор

Скъпи читатели, тук ще научите за големия заговор срещу Матриархата, за създателите и пазителите на статуквото – патриархалните структури, които ръководят обществения ни живот, и за големите тайни на нашите доскорошни господари – мъжете!

Сигурно вече се питате, защо след книгата със съвети как можете да „уловите в мрежите си един милионер“, започвам книга, свързана с правата на жените и тяхното положение в обществото. Обяснението е просто. Става въпрос за моята мотивация да напиша подобна книга относно вашата обща култура във феминизма и психологията, която ще се уверите, че ще ви е от голяма полза, за да привлечете вниманието на мъжкия пол. Ето защо ми се струва подходящо, преди да надникнем в тайния свят на тези откровения и след като в предишната книга сме се гмурнали в света на материалното, да разберем как и защо обществото дълго време е потискало жените и тяхната възможност за избор. Надявам се това да ви научи как да избегнете подобни капани!

Бунтът на жените

Психологията се опитва едва през XX и XXI век, след като дълги години е мълчала по въпроса: „Коя е жената?“, най-последно да даде някакъв отговор. Включването на жени в тази наука като Карен Хорни например, които също се опитват да стигнат до същината на проблема и да го обяснят на мъжката аудитория, прави нещата по-достъпни за самите жени, но не и за мъжете. Те все още се вслушват в своите „учители“ – Фройд, Ото Вайнингер, Ницше и други повече или по-малко женомразци, философи, психиатри и психоаналитици, като по този начин придобиват една изкривена или недостатъчна представа за това коя е жената и каква е нейната психология.

Всичко това нямаше да се случи, ако още от Сътворението на света мъжете не бяха взели властта в свои ръце и не бяха подчинили жените както домашните си животни. Дълго време жените са нямали изборителни права. На тях се е гледало като на домашен добитък с цел размножаване на рода. Те са нямали право да напускат дома, когато мъжът отсъства. Нямали са право да участват в управлението на страната си. Фактът, че са били красиви или психологически по-издръжливи,

също не намалявал терора през годините. Напротив, терорът се е увеличавал. А с него се е засилвал и произволът над личността им.

Това, че в ХХІ век жените имат право да гласуват, да заемат ръководни постове, да бъдат финансово и морално независими, не оправя нещата, защото всички тези години на подчинение са оказали своето пагубно въздействие върху тях. Мъжете продължават да се страхуват, че ако няма с какво да подчинят една жена, няма и как да я задържат при себе си. Сякаш това не може да стане по пътя на партньорството или взаимната любов. Техните дълбоки комплекси за лидерство обаче не им позволяват да изпитват подобни чувства. Стадните им инстинкти са още на принципа „Разделяй и владей“. Те продължават просто да НЕ РАЗБИРАТ жените.

Да вземем за пример философът Ото Вайнинггер, който се счита за „познавач на материята“. Той не само приписва на жените качествата на „вродена проституция“, но и обвинява за тези измислени качества единствено тях. Сякаш мъжете изобщо не се вълнуват от тези проблеми и нямат НИКАКВА вина за тяхното възникване.

Ако се върнем назад в древността, ще си спомним за съществуването на матриархата, където жените са изпълнявали всяка работа, считана по-късно за типично мъжка, и са се справяли отлично. Патриархалните общества обаче, които били по-многобройни и по-кръвожадни, унищожили матриархата, оставяйки само спомена за него. Появили се племенните вождове, боговете и вярата в тях, за да се стигне до Древ-

на Гърция, създала една от най-големите културни и философски школи, и чак до века на абсолютните монархии, чийто типичен представител е Краля Слънце, изрекъл прочутата фраза: „Държавата – това съм аз!“.

В Древна Гърция на жените се е гледало като на майки или хетери. Майките са били на почит, както и хетерите. Все пак Платон препоръчва любовта с момчета като по-атрактивна поради някои чисто женски неудобства като месечния цикъл например. Годишните също са играели важна роля за живота на жените. Над тридесет години те са смятани за възрастни. Служейки за удоволствие или за продължаване на рода, жените не са имали право да гласуват, нито да участват в обществения живот, нито да творят.

При абсолютните монархии жените най-често са били поданици, отново без право на глас, творчество или участие в обществения живот. Ползването на подобни привилегии било възможно единствено чрез влиянието на някой високопоставен мъж. Понякога, макар и рядко, жените ставали владетелки или кралици, като Кървавата Мери¹.

Още от XV век на жените лечителки или фантазьорки започва да се гледа като на обладани от „злия дух“,

---

¹ Мария I Тюдор, известна още като Кървавата Мери, е кралица на Англия, кралица на Испания. Тя е дъщеря на крал Хенри VIII и по-възрастна сестра на крал Едуард VI и кралица Елизабет I. През 1554 г. подписва заповед, която води до смъртта на около 300 протестанти. 240 мъже и 60 жени са изгорени на клада. Така кралица Мария I си спечелва прозвището „Кървавата Мери“ – бел. ред.

от „демони“, като на „сила на злото“, „вещици“, „магьосници“ и пр. Те биват гонени, преследвани, изгаряни на клада. Ето докъде може да стигне мъжкият страх от същността на жената – до безумие!

Изключително интересен е фактът, че повечето „вещици“ са били не само млади, но и красиви жени. Обикновено по-различни от останалите. Не рядко те са се противопоставяли на каноните и порядките на съвременното общество, представлявано от мъжете, и законите, които те са налагали. Заедно с тях били набеждавани и жени, които не са се покорявали на нечий високопоставени мъжки желания за притежание. Всички тези жени са били превръщани насила в мъченици и изгаряни. С подобни мъчения и безчинства Средновековието влиза в историята на човечеството, а ученията на Лутер и Калвин за морал и чистота на църквата се израждат впоследствие във Великата Инквизиция.

Ренесансът или Новото време не е по-различно, макар да е много по-хуманно по отношение на жените. Равенството между двата пола е все още далечна перспектива, но за сметка на това се появяват рицарите и трубадурите, които обожествяват жените и имат своя дама на сърцето, на която са безпрекословно верни и чиито желания стриктно изпълняват. Мъжете навлизат от едната крайност в другата – от обявяването на жената за „зла сила“ до нейното обожествяване. Появяват се творбите на Данте, Сервантес, Леонардо да Винчи. Човекът става център на вселената, а неговото тяло е измерение на красотата. Но и тук, както и при древните гърци, не човекът изобщо е измерение

на тази красота, а мъжът. Жените са представяни като преливащи от сланина рубенсови дами и продължителки на рода от майчински тип. Всяко нещо, свързано с изкуството на разголването, на различното, на сюрреализма (Моне, Мане, Ван Гог) е последвано от скандал в огромен мащаб. Всичко, свързано с разкрепостяването на жената, е посрещано с хули и магарешко упорство на ревностен консерватизъм, дори с освиркване. Появяват се и първите жени творци, чиито имена вече не се крият зад мъжки псевдоними или поне се знае, че са жени – като феминистката Жорж Санд, която поддържа приятелство с един от най-големите композитори на времето Ференц Лист. Появява се и „Общественият договор“ на Русо, преобърнал представите за държавно управление, макар да е заимстван изцяло от идеите на Лутер и Калвин. Правят се първите технически открития. Нищо не изглежда невъзможно. Човешкият ум се освобождава от догмите на църквата и светската власт се изравнява с духовната. Между двете власти започва да съществува едно полезно равновесие. Изчезва времето на безусловния авторитет и започва времето на индивидуализма. Заражда се средната класа, засилва се търговията. Новото време измества старото. Човечеството се променя.

Капитализмът навлиза с пълна сила. Капиталът се превръща в бог. Появяват се Маркс и Енгелс, профсъюзите, работническите движения, социалистическите учения, които пропагандират равенство между половете. Появява се и националсоциализмът, взел милиони жертви по времето на Хитлер и Мусолини. Дока-

то стигнем до 70-те години на XX век в САЩ, когато властват музиката на Бийтълс и „децата на цветята“ – хора, живеещи извън обществените норми и догмите на обществото и противопоставящи се на унищожавателната личностга, безпощадна индустриализация. Следва „бейби бумът“, когато регистрираните бебета са повече, отколкото във всички предишни години. През цялото това време светът тръпне под завесата на Студената война

Няма да се спирам подробно на историята на човечеството в този смисъл, тъй като тя не засяга главната тема – *психологията на жената*. Все пак един исторически преглед е наложителен именно поради начините на формиране на тази психология.